

der ikke hos samme var tilstrækkelig Kundskab og ikke Modenhed nok til at overveie et saa vigtigt Spørgsmaal. Jeg kan nu vel ikke negte, at Bessedenhed klæder den enkelte Mand godt, men det er dog et stort Spørgsmaal, om Bessedenhed ogsaa klæder en lovgivende Forsamling godt, i Særdeleshed naar den samme lovgivende Forsamling — man tilgave mig min Aabenhartighed — saa dog engang imellem bliver nødt til at stige ned fra sin Bessedenheds Trone og at søge et Ly under sin Omnipotens. Hvor vanskeligt det end vilde være at udarbeide et saadant Lovforslag, og hvor vigtigt det end vilde være omhyggeligt at overveie alle Bestemmelser deri, for at faae undersøgt, om de virkelig vare de bedst mulige, saa tror jeg, at det dog nok kunde lykkes baade det ene og det andet Thing at udtale en fuldgylbig Mening og en fuldt begrundet Anskuelse om saadanne Bestemmelser Hensigtsmæssighed, ligesaa vel som det er lykkedes Thingene med Hensyn til flere andre Forhold, der ikke skulde mindre Vanskeligheder. Jeg kan derfor heller ikke tro, at Thingene, naar de oprigtigt vilde overveie, hvad de skulde deres egen Værdighed, og hvad de skulde Sagen, vilde handle klogt i at udtale det Duffe, at et saadant Lovforslag ikke maatte komme frem. — Jeg beklager derfor, at jeg ikke kan slutte mig til det Duffe, der blev udtalt fra den ærede Ministers Side om at søge at undgaae, at Finantslovsforslaget blev sendt tilbage. Jeg anseer det Spørgsmaal, hvormed der her er Tale, omendstjøndt det kun angaaer en meget ringe Sum, for at være af en saadan constitutionel Betydning og at gribe saa dybt ind ikke blot i begge Thingenes gjenfaldige Forhold, men i den lovgivende Forsamlings egen Vægt og Stilling i Staten; at jeg — under hvilken Form det saa end fremstiller sig — ikke kan Andet end paa det Bestemteste fraraade, at man giver sit Minde til at betragte en saadan Commissions Indretning og Ordningen af dens Forhold til Universitetet som en administrativ Handling. Dette maa netop staae som meget uheldigt for dem, der, saaledes som jeg gjør det, antage, at slige Examinationscommissioner virkelig kunne lede til noget Godt; thi det

vil da slet ikke komme til at heroe paa nogen fast Grund, om slige Commissioner skulde bestaae i kortere eller længere Tid. Enhver Omstilling i Cultusministerens Person vilde i saa Fald kunde bevirke en Venden tilbage til det Tidligere eller en Forandring af Commissionerne til en saadan Stikelse, som man langtfra kunde ansee for ønskelig.

Hvad angaaer de med Hensyn til Theatrets Sædtillæg og Seminariefonden reiste Spørgsmaal, skal jeg maaskee senere under Debatten udtale min Mening derom. For Døbbillet har jeg villet indfrænke mig til at omtale det, som hidtil næsten ene har været Gjenstand for de lange Debatter, der have fundet Sted i Lovdags og idag.

Formanden: Jeg skal give Ordet til den 4de Landssthingsmand for 1ste Kred (Lehmann), men maa dog forinden gjøre en Bemærkning. Den ærede Landssthingsmands første Foredrag var i sin Heelhed saa polemisk mod Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet, at det ikke kunde undre, at der deri fremkom forskjellige Udtryk, som laae paa Grændsen af, hvad Formanden maatte finde tilstedeligt at yttre mod en Minister eller et Medlem af Thinget. Men netop som Døle af en Heelhed kunde Formanden vanskeligt udtage dem deraf. Den Art af Udtryk fører ogsaa let til Misforstaaelser. Jeg er saaledes temmelig overbevist om, at et af de brugte Udtryk er blevet misforstaaet af den ærede Cultusminister. Jeg vil derfor, inden jeg giver Ordet til den ærede Landssthingsmand, anmode det ærede Medlem om at være noget mere varsom.

Lehmann: Jeg behøver ikke at sige, at jeg ikke tager et Ord tilbage af, hvad jeg har sagt, hvilket Alt er vel overveiet. . .

Formanden: Jeg maa spørge den ærede Landssthingsmand, om denne Bemærkning er rettet til Formanden, thi i saa Fald kan jeg ikke lade Uttringen passere ubesvaret.

Lehmann: Jeg synes, at Ordene vare tydelige. Jeg sagde; at hvad jeg havde ud-